

Arrest

nr. 49 839 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 juli 1999 België binnen. Hij was in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Belgische ambassade te Algiers.

1.2. Op 19 juli 1999 diende verzoeker een asielerzoek in.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 31 augustus 1999 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.4. Verzoeker diende op 25 januari 2000 een aanvraag in tot regularisatie in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.5. Op 29 februari 2000 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.6. De minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 september 2001 de beslissing waarbij de gevraagde regularisatie werd geweigerd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 21 oktober 2005 beslist de gemachtigde van de minister tot Binnenlandse Zaken opnieuw tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 13 mei 2008 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.9. Bij schrijven gedateerd op 23 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd. Bij schrijven van 23 november 2009 en 3 december 2009 gericht aan het bestuur actualiseerde verzoeker voormelde aanvraag.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 februari 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 augustus 2010 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2009 werd ingediend door:

(C., M.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: de attesten van dokter (R.) en dokter (G.) met betrekking tot betrokkenes astma-probleem): de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen de kans geeft een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sedert 1999 ononderbroken in België verblijft, dat hij via een asielprocedure en via een aanvraag 9§3 tot regularisatie van zijn verblijf al pogingen had ondernomen om een legaal verblijf te bekomen, dat hij geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn en actief deel zou nemen in de samenleving, dat hij op datum van 15.10.2001 een bankverrichting heeft verricht via KBC, dat hij één der landstalen zou aangeleerd hebben, vloeiend Frans spreekt, aanzienlijke inspanningen zou leveren om op economisch gebied te kunnen meedraaien, hij een werkaanbieding als monteur kreeg van SPORTAC BVBA, hij in zijn eigen levensonderhoud wenst te voorzien en financieel niet afhankelijk wil zijn van vrienden en familie, dat hij zich op sociaal vlak op intense wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en

geen gevaar zou vormen voor de maatschappij, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie omwille van de verscheidene veroordelingen die betrokkene opliep wegens feiten van openbare orde.

Zijn eerste veroordeling liep betrokkene op datum van 31.08.2000 op. Hij werd toen door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en een geldboete wegens 2 pogingen tot diefstal. Op 15.01.2002 werd de heer (C.) door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenis(s)traf van 2 maanden en een geldboete voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. De correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 27.05.2002 tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete voor vernieling of onbruikbaarmaking met het oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen. Op 10.07.2007 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete, terug voor de vernieling of onbruikbaarmaking met het oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en moto(r)voertuigen. Op 31.07.2007 werd betrokkene veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf en een geldboete voor 2 diefstallen, informaticabedrog, poging tot informaticabedrog en poging tot een diefstal. De correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeelde hem op 08.10.2007 tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete voor aanmatiging van naam. Hij werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld voor 2/3 met 3 jaar uitstel, op datum van 11.01.2008, voor diefstal, op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging door middel van braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen. Zijn laatste veroordeling liep hij op voor diefstal op datum van 14.05.2008 uitgesproken door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Hij werd veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf en een geldboete.

Gelet op het herhaalde karakter van de door verzoeker gepleegde strafbare feiten, de zware veroordelingen die hij bij sommige veroordelingen opliep en de relatief recente veroordelingen wegens diefstallen (namelijk 2 veroordelingen in 2008), wordt betrokkene geacht een gevaar te vormen voor de Belgische samenleving. De heer (C.) heeft zich in België niet geschikt naar de regels van de samenleving zodat hem geen gunstige regeling kan worden toegekend. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring. Hij stelt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

De Raad kan slechts opmerken dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden die door verzoeker werd ingediend erop gericht is een legaal verblijfsstatuut in België te verwerven. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal verweerder nopen om een nieuw standpunt in te nemen met betrekking tot deze aanvraag, zodat niet kan gesteld worden dat verweerder geen belang heeft bij de ingestelde vordering. Verweerder kan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die betrekking heeft op het belang dat dient te bestaan bij het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten, daar de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"(...) EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatssecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij legt evenwel alle argumenten van verzoeker al te makkelijk naast zich neer en verwijst louter naar de veroordelingen van verzoeker om te besluiten dat hij een gevaar is voor de Belgische samenleving en hem geen gunstige regeling kan worden toegekend.

De gepleegde misdrijven (diefstallen) waren evenwel het gevolg van zijn precaire situatie waarin verzoeker als illegaal was verzeild geraakt. Verzoeker beseft dat zulks de gepleegde misdrijven uiteraard niet kunnen rechtvaardigen, doch evenmin mag uit de misdrijven zelf worden afgeleid dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast (cf mutatis mutandis R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.;, T.B.P. 1989, 337).

Dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist, nu verzoeker niet alleen zijn straffen heeft uitgezeten (en derhalve in vrijheid werd gesteld), maar bovendien door verwerende partij geen rekening werd gehouden met de gunst van het elektronisch toezicht dat aan verzoeker werd toegekend op 29.05.2009.

Dat een dergelijke gunst van het elektronisch toezicht uiteraard enkel wordt toegekend aan gedetineerden die geen gevaar voor de samenleving vormen.

Zie dienaangaande het internetartikel te vinden op http://www.geonemec.be/Geo/NC-ET/Intro_Dandelin-F2.pdf :

De elektronische enkelband bewijst al jaren zijn nut bij het Elektronisch Toezicht E. T. voor gedetineerden. De gedetineerde draagt hiervoor een elektronische enkelband welke steeds binnen een vastgestelde perimeter van een zendontvanger moet bevinden. Zoniet gaat er een alarm af dat door een centrale monitor geregistreerd wordt. De veroordeelde krijgt zo een zekere vorm van vrijheid maar weet zich toch permanent gecontroleerd. Uiteraard kan dit systeem enkel toegepast worden voor lichte criminelen die geen echt gevaar voor de samenleving zijn. Bepaalde vormen van kleine straat-criminaliteit, hooliganisme zijn perfecte toepassingen voor dit soort van toezicht.

Dat de beslissing tot elektronisch toezicht uiteindelijk werd herroepen om reden dat verzoeker (nog) geen recht had op verblijf in België, doet daaraan uiteraard niet de minste afbreuk.

Het is echter duidelijk dat verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en derhalve geen rekening heeft gehouden met het elektronisch toezicht dat aan verzoeker werd toegekend.

Dat bovendien in die omstandigheden niet in alle redelijkheid door verwerende partij kon worden beslist dat verzoeker een gevaar voor de Belgische samenleving vormt, waardoor ook het redelijkheidsbeginsel is overtreden.

Dat het redelijkheidsbeginsel immers is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat zulks in casu ook het geval is, nu deze beslissing volledig in strijd is met de beslissing tot toekenning van het elektronisch toezicht.

Dat de laatste strafbare feiten door verzoeker bovendien dateren van 2007, zodat verwerende partij ook nalaat aan te tonen dat de huidige gevaarlijkheid van verzoeker afdoende werd onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.

Zie immers naar analogie:

“Hoewel art. 5 Regularisatiewet de Minister van Binnenlandse Zaken toestaat de vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, van het genot van de wet uit te sluiten, dan nog moet deze beoordeling gebeuren rekening houdend met het geheel van de gegevens die ter kennis van de minister zijn gebracht, waaronder die welke vervat zijn in de aanvraag tot regularisatie van de vreemdeling. In dit opzicht tonen de enige abstracte verwijzing naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, alsmede het ontbreken van een vermelding in de nota aan de minister die

aan de uitwijzingsbeslissing voorafging van de gegevens inzake zijn integratie die door de vreemdeling in zijn aanvraag tot regularisatie werden aangevoerd aan dat de tegenpartij de huidige gevaarlijkheid van de vreemdeling niet heeft onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.” (R.v.St. (15e k.) nr. 102.979, 28 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 januari 2003); A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 2, 38; Rev. dr. étr. 2002 (samenvatting), afl. 120, 690.)

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

De beslissing van verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met het door verzoeker bij zijn aanvullend verzoek van 3 december 2009 overgemaakte arbeidscontract voor 1 jaar bij Nemo trading. Wanneer verzoeker gemachtigd zou worden om in België te verblijven zou hij dan ook onmiddellijk kunnen werken en in zijn eigen onderhoud voorzien.

Verwerende partij heeft over dit element niks gesteld in haar beslissing. Nochtans moet worden opgemerkt dat zulks een grond is voor verblijfsregularisatie conform de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt:

‘Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.’ (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).”

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dat kan worden aangenomen dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid haar beslissing heeft overwogen. (...)”

3.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle relevante elementen van het dossier. Hij wijst erop dat de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 voorziet in een uitsluitingsmogelijkheid voor personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en betoogt dat in casu moeilijk kan betwist worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde nu hij sedert zijn verblijf in België zeven correctionele veroordelingen heeft opgelopen, waarvan de laatste op 14 mei 2008. Hij stelt dat verzoeker door zijn eigen gedrag “een regularisatie” onmogelijk heeft gemaakt en een eventueel arbeidscontract hieraan geen afbreuk doet. Hij benadrukt dat gezien herhaaldelijk strafbare feiten werden gepleegd, gelet op de ernst van de strafrechtelijke inbreuken en rekening houdende met het feit dat een aantal veroordelingen van recente datum zijn in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat verzoeker een gevaar betekent voor de Belgische openbare orde. Verder betoogt verweerder dat verzoeker uiteindelijk geen elektronisch toezicht kreeg, dat elektronisch toezicht een

manier van uitvoering van de straf is en een strafuitvoeringsmodaliteit hoe dan ook geen uitstaans heeft met een administratieve procedure die voorzien is in de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te staan of te weigeren uitsluitend toekomt aan verweerder of diens gemachtigde.

3.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker nog het volgende:

“(…) Dat in tegenstelling tot hetgeen door verwerende partij wordt geïnsinueerd verzoeker geenszins beweert dat de gerechtelijke autoriteiten de bevoegdheid zouden hebben om een verblijfsrecht toe te kennen.

Dat het evenwel frappant is dat de ene (gerechtelijke) overheid van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de samenleving bestaat, zulks wel het geval kan zijn voor verwerende partij.

Dat zulks alle redelijkheid voorbijgaat.

Dat de laatste strafbare feiten door verzoeker bovendien dateren van 2007, zodat verwerende partij ook nalaat aan te tonen dat de huidige gevaarlijkheid van verzoeker afdoende werd onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak. (…)”

3.4.1. Inzake de door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de naleving van deze plicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu dien te worden opgemerkt dat de in de motivering van de bestreden beslissing weergegeven strafrechtelijke veroordelingen door verzoeker niet worden betwist. Gelet op de aard, de zwaarwichtigheid en het herhaald karakter van de gepleegde feiten – verzoeker werd zeven maal correctioneel veroordeeld in de periode 2000 tot en met 2008 – kan verder niet gesteld worden dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot het besluit is gekomen dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en hem bijgevolg geen machtiging tot verblijf in het Rijk kan worden toegekend.

Tevens moet worden gesteld dat het feit dat een vreemdeling de gevangenisstraffen waartoe hij veroordeeld werd zou hebben ondergaan of dat een vreemdeling onder elektronisch toezicht zou geplaatst zijn – waarbij in voorliggende zaak moet opgemerkt worden dat de beslissing tot toekenning van elektronisch toezicht werd herroepen – niet verhindert dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of diens gemachtigde oordeelt dat deze vreemdeling niet kan genieten van de gunst om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en hij zich niet schikt naar de regels van de samenleving. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en diens gemachtigde beschikken immers bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het staat het bestuur derhalve vrij om het feit dat verzoeker in het verleden meermaals strafrechtelijk werd veroordeeld voor ernstige feiten – al was het maar om op die wijze het risico op een herhaling van de feiten op het Belgische grondgebied te pogen te bemoeilijken of uit te sluiten – als een reden te beschouwen om deze vreemdeling niet tot een verblijf te machtigen. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of diens gemachtigde kunnen een laakbaar of ongewenst gedrag bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf zwaar laten doorwegen, zelfs indien de betrokken vreemdeling van een specifiek regime op het vlak van de strafuitvoering kon genieten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing *“in strijd is met de beslissing tot toekenning van het elektronisch toezicht.”* Door voor te houden dat de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten het gevolg waren van zijn preciaire verblijfssituatie en aan te voeren dat de laatste door hem gepleegde strafbare feiten dateren van 2007 toont verzoeker verder evenmin aan dat de bestreden beslissing op grond van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Verzoeker kan bovendien niet nuttig verwijzen naar het arrest nummer 102.979 van de Raad van State van 28 januari 2002, nu dit arrest betrekking heeft op een beslissing die werd genomen op een andere juridische basis en verzoeker daarenboven niet aantoonde dat de feiten die aanleiding gaven tot het geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde integratie en inspanningen om werk te vinden doch van oordeel was dat deze elementen geen grond vormen voor de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat verzoeker als een gevaar voor de Belgische samenleving beschouwd wordt.

Verzoeker kan verder evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met het bij zijn aanvullend verzoek van 3 december 2009 overgemaakt arbeidscontract voor één jaar bij '*Nemo trading*'. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker in zijn schrijven van 3 december 2009 ter actualisering van zijn hangende aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar melding maakte van een arbeidscontract van één jaar bij voormelde onderneming, doch uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker dienaangaande enig bewijsstuk heeft overgemaakt. Ook bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker geen dergelijk stuk. Daarnaast moet worden geduïd dat, niettegenstaande in de motivering van de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van voormeld arbeidscontract bij '*Nemo trading*', uit de motivering van de bestreden beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze blijkt dat verweerder van oordeel is dat een werkaanbieding – naast integratie – geen grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging gezien een zwaarder gewicht moet toegekend worden aan de verscheidene strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van een werkaanbieding van SPORTAC BVBA en niet van '*Nemo trading*' doet hieraan geen afbreuk en laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekers aanvraag aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden. Door zijn eigen appreciatie van de feiten te geven en te pogen een aantal vaststellingen te nuanceren of te minimaliseren toont verzoeker in casu geenszins een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK